

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Λ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΙΝΕ ένας γαιοκτήμον Σκωτσέζος, συνέχισε ο Άμπερδην. Ονομάζεται Ζάκ Δελονό. Κάνετε ό,τι μπορείτε, κ. Χόλμς. Πρέπει αποσοδήσειε να τον βρείτε... Δεν θέλω να με καταφάγει, όταν δεν θα ζω πιά !...

—Κόμμε Άμπερδην, φώναξε ο Σέρλοκ Χόλμς. Δώστε άμεσα διαταγή στον κ. Πότεν να σβήσει από τη διαθήκη σας ό,τι αφορά τον Ζάκ Δελονό. Ο άνθρωπος αυτός έχει πληρωθεί πιά, μόνος τον !... Σάς εκδικήθηκε φερέρα !...

Τά λόγια αυτά άναστάτωσαν τον έτοιμοθάνατο, ο όποιος, αφού άναυγάόχησε σύγχορισμο, άναίσχως έλαφρά τό κεφάλι του προσήλωσε άπό τρώμα καί άγωνία μάτια τον πάνω στον άστνομοκό καί έλεπε με πνευματική φωνή :

—Πώς ;... Πώς ;... Τί ;... Τί έλεπτε ;... Μή εκδικήθηκε ;...
 —Ναι !... άπάντησε έπίσημα ο Σέρλοκ Χόλμς. Καί ή εκδίκησής του είνε τρομαχτική !... Έχω πεποιθήσει ότι αυτός ο Ζάκ Δελονό άρπάξε την κόρη σας !... Έτσι ίσασοποίησε την άσθετη δίχρη του μίσους καί της εκδικήσεως, πού άσθανάτων έναντίον σας !...
 —Ένα ίσοκομο ποίγηροισμα πόνον άνέθηκε μέσ' από τά στήθη του έτοιμοθάνατου, ο όποιος, αφού έμεινε γιά μία στιγμή σάν κατάπληκτος, άρχισε νά λέη με μία υπόκοψη καί μοσχογυμμένη φωνή :
 —Νά, λοιπόν, ποιά είνε ή λύση του αίνιγματος !... Έχετε δίκιο, κ. Χόλμς. Ο Ζάκ Δελονό έκανε συντόμματα την έντυχία μου, κατέστρεψε τη γαλήνη του σπιτιού μου, έξυθύνεσε τη ζωή μου !... Θυμάμαι τώρα τά λόγια που μου έλεπε μία μέρα. Μου έλεπε : «Μου πήρες ό,τι καλύτερο είχα. Ού σου άρπάξω ό,τι πολυτιμώτερο έχεις στον κόσμο». Καί κρότησε τό λόγο του, ο άθλιος !...
 Ο δικηγόρος του Άμπερδην, χωρίς νά προσέφη ούτε μιά λέξη, διάγγραφε άμέσως από τη διαθήκη την παράγραφο, ή όποία άφορούσε τον Ζάκ Δελονό, καί κατόπιν έβγαλε την πένα του χέρι του έτοιμοθάνατου, ο όποιος κατέβηκε τίς στεγνές δυνάμεις πού του άπομέναν, γιά νά ίσχυρήσει τη διαγραφή.

Μισή ώρα αργότερα ο τοκογλύφος τραπέζιτης της πλατείας Κανόν έλεγε παραδώσει την άμαρτωλή ψυχή του στον Ύψίστο Κριτή !...

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Ο Σέρλοκ Χόλμς, αφού σκευυτήθηκε τη χήρα Άμπερδην, έμυγε από τό μέγαρο της πλατείας Κανόν καί τραβήξε κατευθείαν γιά τό σπίτι του. Στο δρόμο ο διάσημος άστνομοκό άρχισε νά σκέπτεται τον άγαπημένο του βοηθό. Όταν προχώρησε άρχε-τά, στάθηκε άπότομα καταιεσής του δρόμου καί χτύπησε τό μέτωπό του.
 —Α !... Τώρα, έπιτέλους, καταλαβαίνω τη σημασία των λόγων του Χάρου ! φώναξε. Τά παραμυήτά του είχαν τη σημασία τους, διάβωλε !... Πώς δεν τό πρόσεξα αυτό ;... Καί ξεκινώντας πάλι, συνέχισε :

—Η φράσις : «Μιά σανίδα πλέει», πού την λέει καί την ξαναλέει κάθε τόσο, στο παραμυήτο του ο Χάρου, όταν σκευυτήθηκε καί γίνε : «Νά κάνουμε νά κοιμηθήσει μιά σανίδα», τότε σημαίνει, κατά τό λέξι-λόγιο των Λονδρέζων αλάζηρον, «να ριζώσει ένας άνθρωπος, δεμνόν καί ρωμιωμένον καλά, μέσα στον Τάμεσι !... Τό νοσοκομείο Γρηγίνβιτς πιά βρίσκεται κοντά στον Τάμεσι. Κι' έτσι, μιά καί τά άναρράει όλα αυτά τόσο συχνά τό καϊμένο τό παιδί, θά ηθ έτι εκεί κοντά θά γινή τό έγκλημα. Βέβαια ! Δεν πρόλαψ' άμφιβάλλω γι' αυτό. Είνε σίγουρο ότι ο Χάρου άκουσε τους Σανδιπάργμεν νά συζητούν γιά τό έγκλημα καί άπετίστωσε στο μυαλό του τίς φράσεις πού έπαναλαμβάνει τώρα, μέσα στον πνευτό του. Είνε άνάγκη, λοιπόν, νά ένεργήσω άμέσως...

Μονολογώντας έτσι ο Χόλμς, μπήκε σ' έναν τηλεγραφικό σταθμό. Κι' αφού έστειλε στον λοχαγό Φλοκμπέ ένα τηλεγράφημα, με τό όποιο τον παρακαλούσε νά βρίσκεται κοντά με μερικούς άστνομοκόους, πολιτικά τυνημένους, στις 8 τό βράδυ, κοντά στο νοσοκομείο του Γρηγίνβιτς, έφυγε καί πήγε κατευθείαν στο σπίτι του.

Ο Σέρλοκ Χόλμς βρήκε εκεί, πλάι στο προσκέφαλο του νέου, πού παρωληρούσε άκόμη, τον γιατρό Χόλμσον.

—Πώς πάει, γιατρέ μου ; τον ρώτησε ο διάσημος άστνομοκόος.
 —Η κατάσταση της εκλιπόντρες, άπάντησε ο γιατρός. Σέ λίγες ώρες έλλείπω, ή μάλλον είμαι βέβαιος, ότι θά πάσχη νά παραμυιά !... Θα ανείδη τελείως !...

Καί πραγματικά, ή διάγνωση του γιατρού αποδείχθηκε αλάνθαστη. Κατά τό άπόγευμα ο Χάρου άρχισε νά δείχνε σημάτια καλύτερεσώσεως. Μά ο Σέρλοκ Χόλμς ήταν πάντα άνησυχός, σ' άφάνιστο μάλιστα βα-

θμό. Η άγωνία του όχι μόνον δεν λιγόστευε, νά μεγάλωσε διαρκώς. Άν κάθε κίνδυνος έλεγε φύγε πιά γιά τον Χάρου, μιά άλλη άνθρω-πανη ζωή, μιά άλλη δυστυχημένη ύπαρξις, κινδύνευε, από ώρα σέ ώρα, από στιγμή σέ στιγμή. Οι Σανδιπάργμεν έπρόκειτο νά εκάνουν νά κοιμηθήσει μιά σανίδα ! Η σκέψις αυτή βισάνιζε διαρκώς τό νου καί την καρδιά του άταλαίον άστνομοκό, ο όποιος ήταν συγχρόνως ύπερβολικά πονόφρωνος.

Κατά τίς έφτά ή ώρα ο Σέρλοκ Χόλμς παρατήρησε ότι ο άφοστος μαθητής του άρχισε νά κοιμάται τά βλεφαρά του καί ν' άνοιγοκλείνει νά χεΐλη του. Πήγε τότε άμέσως κοντά του καί τούπιασε τό χέρι, γιά νά δή τό σφυγμό του. Μά την ίδια στιγμή ο Χάρου άνασπώθηκε άποτό-μωος καί φώναξε :

—Πού βρίσκομαι ;
 —Κοντά μου, αγαπητό μου παιδί !... του άπάντησε με τρεμάμενη φωνή ο Σέρλοκ Χόλμς, χαϊδεύοντάς τον. Εσοθήρες, Χάρου !...
 —Εσοθήρα !... Εσοθήρα !... Α, βέβαια !... Τώρα τά θυμάμαι όλα !... ψιθύρισε ο Χάρου, άναστενάζοντας.

Κι' αφού έμεινε γιά μιά στιγμή σκεπτικός, ρώτησε τον διάσκαλό του :
 —Πόσον καιρό έμεινα άναίσθητος, κ. Χόλμς ;
 —Άρκετόν, παιδί μου. Σέ βρήκα μοσχογυμμένο χθές τη νύχτα, στις 2 ή ώρα, καί τώρα είνε 7 καί είκοσι, βράδυ πιά !...

—Δόξε σοι ο Θεός !... άναστενάξε ή άνακούφιση ο νεαρός άστνομοκόος. Τότε έχομε καιρό !...
 —Καί βέβαια ! έλεπε ο Σέρλοκ Χόλμς, χαμογελώντας.
 Ο Χάρου τον κοίταξε περιεργά.

—Τά ξερω όλα !... του έλεπε ο Σέρλοκ Χόλμς. Έτοιμάζομαι, μάλιστα, νά πάω στο νοσοκομείο του Γρηγίνβιτς.

—Ω ! Γιά όνομα του Θεού !... Πώς τό ξερετε ;... ρώτησε κατάπληκτος ο Χάρου.

—Τό έμαθα από σένα, φίλε μου !... Στόν πνευτό σου παραμυλίσωσες...
 —Όστε στο νοσοκομείο του Γρηγίνβιτς θά πάνε οι Σανδιπάργμεν !...
 —Μάλιστα ! Πληρώθηκαν, οι άθλιοι, γιά νά κάνουν ένα έγκλημα. Θα ριζώνουν κάποιον μέσα στον Τάμεσι !...

—Παύο τις πληροφορίες ;
 —Δεν τό ξερω. Δεν άκουσα τ' όνομα του. Άκουσα μόνον ότι έδωσε καί κάποια άλλη φορά στον Μπράιτ 100 λίρες, γιά νά ξεκάνη κάποιον...
 —Μπράβο, Χάρου ! Αδ' ο πού λές είνε άρκετό γιά μένα ! φώναξε χαρούμενος ο Σέρλοκ Χόλμς. Αδούτος ο χρηματοδότης είνε άσφαλώς ο Ζάκ Δελονό, ο όποιος χωρίς άλλο θά περομένη άπόψε τους Σανδιπάργμεν στο νοσοκομείο του Γρηγίνβιτς !... Α, είμαι σίγουρος ότι θά πετύχω άπόψε !... Μά δεν μου λές, Χάρου, ξερετε πόσο Σανδιπάργμεν θά πάνε γι' αυτή δουλειά ;

—Έξ !... Καί μαζί με τον άρχηγό τους, τον Μπράιτ, έφτά.
 —Καί ποιά ώρα θά μαζευθούν εκεί ;
 —Στις δέκα. Δεν είμαι βέβαιος όμως, είμαι ζαλισμένος άκόμη...
 —Καλά, καλά ! Έχεις δίκιο, παιδί μου ! Τώρα ήσυχασε !... Σέ κάμτωσε μέρες θάσαι έντελώς καλά. Η χήρα Μπουννέ θά σοφ φέρη τό κομμά, πού έκανε γιά σένα. Ού τον πηξ όλον !... Καί μετά πρέπει άμέσως νά κοιμηθής... Προσπάθησε κυρίως νά ξεχάσεις αυτούς τους καταραμένους Σανδιπάργμεν !...
 Κατά τίς 8 ο Σέρλοκ Χόλμς έλεγε τελείως τό γευμα του καί, καθώς σηκωνάταν από τό τραπέζι, έλεπε στή γρη άοκάνου του :
 —Κιού Μπουννέ, τό νου σου στό Χάρου ! Ού λείφω όλη τη νύχτα ίσως...
 —Άμέσως κατόπιν φόρεσε ένα μεγάλο πανοφόρι κ' έφυγε.

Στις έννιά άκριβώς ο διάσημος άστνομοκόος έφτασε στο νοσοκομείο του Γρηγίνβιτς, όπου συνάντησε τον λοχαγό Φλοκμπέ.

—Πάει γιά τους Σανδιπάργμεν ; τον ρώτησε περιεργός ο λοχαγός Φλοκμπέ.

—Φυσικά !... άπάντησε ο διάσημος άστνομοκόος.
 Κι' άμέσως κατόπιν πρόσθεσε :

—Μά τί καθόμαστε έκτεθειμένοι !... Άς κοιμηθούμε καλά, γιατί σέ λίγο ο επικίνδυνος αυτός καινούργιος θά είνε έδω !...

Τό νοσοκομείο του Γρηγίνβιτς είνε προσιωμένο άπολειστικά γιά τους ναυτικούς καί βρίσκεται κοντά στο πάρκο του Γρηγίνβιτς, από τό όποιο χωρίζεται ή ένα στενό δρόμο, την όδον Γρηγίνβιτς.

Ο Σέρλοκ Χόλμς, λοιπόν, γιά νάμια σίγουρος πώς δεν θά ξε-φύγουν οι Σανδιπάργμεν κ' ο ινοσηρώδης καπετάνιος, διάταξε τέσσερες από τους μιστικούς άστνομοκόους νά βολτάρουν, σάν διαβάτες, πάνω κ' κάτω στην όδον Γρηγίνβιτς, έποπαιθήμε άλλους τέσσερες μέσω στο πάρκο καί τους δύο πού έμειναν άκόμη, τους έλεπε νά σταθούν πίσω από τό νοσοκομείο. Ο ίδιος, μαζί με τον Φλοκμπέ, κρότησε μέσα στο πάρκο κ' άκριβώς άπέναντι από την είσοδο του νοσοκομείου.

